

Dodatek do „Gazety Narodowej”

Niewesołe widoki.

Lwów d. 26 grudnia.

N. fr. Presse omawia obszernie dwie sprawy: ustąpienie dyrektora kancelarii gabinetowej hr. Brauna, którego miejsce zajął p. Schiesel i fakt, że odnośne odrębne piśma cesarskie wpiętych opublikowane zostały w węgierskim dzienniku rządowym aniżeli w wiedeńskiej Wiener Ztg. jako też sprawę nowego gabinetu dr. Wittka.

Organ lewicy niemieckiej nazywa gabinet ten „trzemą światłami i sześciu ciemnościami” i tak pisze: „trzej ministrowie z dawnego gabinetu hr. Clary'ego, nienależący do żadnego stronnictwa i sześciu szefów sekcyjnych nie reprezentują żadnego kierunku, żadnego systemu a tem samem nie są też żadnym rządem ale tworzą tylko sklecony na poczekaniu dach koniecznościowy dla administracji państwowej”.

„Pierwszem zadaniem nowego gabinetu było odroczenie rady państwa, albowiem istnienie parlamentu byłoby dla niego przeszkodą do urzeczywistnienia jego zadań”. W dalszym ciągu N. fr. Presse usiłuje, o ile może, całą winę obecnym rządów § 14 złożyć u prawicy, tu i ówdzie gładzi zjadliwie hr. Thuna i wyraża przekonanie, że jakkolwiek podjęto narodowościowy nie jest w Austrii niemieckim, to jednak mógł być udziałem tylko „ludzi dobrej woli”. Trudno stwierdzić, czy przez to N. fr. Presse nie chciała zaznaczyć, że ona i jej stronnictwo do tych ludzi dobrej woli nie należą.

W tych dniach zbierają się sejmy na dwudniowe narady, poczem około 10 stycznia zbiorą się na dłuższe sesje, parlament bowiem w styczniu wedle wszelkiego prawdopodobieństwa fungować nie będzie. Z wszystkich sejmów najdonioślejsze znaczenie będzie miał sejm czeski, on bowiem zdecydował: czy gabinet dr. Wittka dłuższy czas rządzić będzie na podstawie § 14 czy też zapamięta w monarchii austro-węgierskiej stan normalny, parlamentary. W sejmie czeskim ma być dalej pertraktowana sprawa porozumienia czesko-niemieckiego.

Podczas, gdy były minister skarbu dr. Kaizl w interview z wiedeńskim korespondentem Pester Lloyd'a wyraża wszelką nadzieję dościsła porozumienia między Niemcami a Czechami, żąda tylko, aby na razie sprawa cała ponownie była traktowana, bo „bakocyle podejrzani latają w powietrzu” i dopiero z gotowym rezultatem winno się stanąć jawnie — to z niemieckiej strony już obecnie pesy mistyczne zapatrywanie jest wyrażane.

Zdaniem wodzących rej Niemców, chwila teraźniejsza nie może być zaliczona do szczęśliwych dla tego rodzaju rokowań a powzięcie, dali oni już niejednokrotnie wyraz, iż zamieszanie językowe powinno być nie przez ustawę krajową, ale państwową unormowane. Duch centralizmu znowu wyłazi, znowu głowę do góry wodnosi!

„W swoim czasie — pisze jeden ze zwolenników niemieckiej lewicy — gdy hr. Buquoy, prezes klubu feudalnego wielkiej własności, postawił wniosek w sejmie czeskim wybrania komisji dla sprawy uregulowania stosunków językowych w Czechach — niemieccy posłowie postanowili nie wejść wcale do tej komisji. Nie ulegał tu wątpliwości, że gdyby obecnie ponownie usiłowano zwołać podobną komisję, Niemcy pozostałoby wierni swemu dawnemu zasadniczemu zapatrywaniu. Jedyną możliwością do stworzenia warunków ewentualnego rozwiązania kwestyi językowej byłoby, gdyby Czesi zgodzili się na podobny wniosek, jak w r. 1887 dr. Herbst postawił o do podziału Czech na okręgi czeskie i niemieckie”.

Jeśli Niemcy istotnie to stanowisko zajęli, to nie tylko nie byłoby mowy o możliwości dościsła porozumienia, Czesi bowiem uznają słuszną zasadę niepodzielności kraju, nie mogliby pod żadnym warunkiem zgodzić się na podział okręgów — ale nadto w całym prawdziwym świetle objawiłaby się „dobra wola” Niemców.

Na wszelkie dawniejsze nawoływania do porozumienia, odpowiadali Niemcy argumentem, iż dopóki obrazu narodu niemieckiego, żadna przez wydanie rozporządzeń językowych, odcięta nie zostanie, oni o uregulowaniu stosunków czesko-niemieckich w Czechach nawet mówić nie mogą. Teraz, gdy obrazie tej już rząd hr. Clary'ego ułożył, znosząc rozporządzenia językowe, występuje nowe za-

danie: przed rozpoczęciem rokowań należy jeszcze Czeszy podzielić na okręgi czeskie i na okręgi niemieckie.

Oby się Niemcy w swej zaręczoności nie przeloczyli!

Z bieżącej chwili.

Lwów 26 grudnia.

Mgła czarna jak smoła okryła Londyn w dzień wilyjny, w południe wyglądały ulice jak ciemne piwnice. Święto to wesołe, obchodzone w Anglii publicznie i w domu, przybrało tego roku wygląd bardzo ponury. Interesna gwiazdkowa próżnia, handel i giełda olbrzymie oplakują straty. Na dobitkę rozniósł się pogłoska o śmierci królowej Wiktorji, ale okazała się wymysłem.

Dnia 23 bm. odpłynął marszałek Roberts do południowej Afryki; Kitchener minął już Malte, węc prawdą jest, że się nowy naczelny wódz i jego szef sztabu zjadą na Madagaskar. Śnać Kitchener r widzi, że nie ma się po co spieszyć na pole boju, skoro z Egiptu nie udał się wprost Czerwonem morzem do Kapstadu.

W Berlinie obiega wiadomość, że zarządzone cofnięcie się wszystkich kolumn angielskich. Buller ma się cofnąć do Eastour, Methuen do rzeki Oranii, Gatacre do Queenstown i czekać na nadejście posiłków, poczem wszystkie kolumny znowu naprzód ruszą.

Tym sposobem oddano By Smith i Kimberley w ręce Boerów. Zdejże się, że część kolumn Bullera już wykonała odwrót, skoro Daily News donosi, że wskutek braku wody część wojska z Chiveley wróciła do Freza; „Boerzy zatoczyli armaty, aby nam przeszkodzić, ale zmieniając pozycję udaremniłiśmy ich zamiar”. Korespondent Timesa z Kapstadu donosi, że położenie jest krytyczne nie tyle pod względem wojskowym, gdyż linia Boerów jest bardzo rzadka i jeden sukces angielski mógłby ich zupełnie zetrzeć, ale prawdziwe niebezpieczeństwo tkwi w bunie kolonii kaplandzkiej.

Czego się Anglijcy nie spodziewali, to tego, że posiadają broń lichę, tak karabiny jak działa, w porównaniu z bronią Boerów; słynne działa okrętowe, które im się chępliwi Anglijcy, okazały się w Afryce południowej tylko zawiadą i wpadają w ręce Boerów. Niższa część do żołnierzy, wódzów, a nawet i do broni! W tym stanie rzeczy już na lądzie europejskim, a z trwogą także w Anglii podnosi się pytanie: Co to będzie, jeżeli także flota angielska okaże się tak niesdarsną jak armia?

Wielką pomocą byłoby dla Anglików, gdyby mogli do wyładowania swoich wojsk użyć porugalskiej zatoki Delagoa i tą drogą wpaść na lewą flankę i tyły Jouberta. Prezydent Krüger jednak już zagroził Portugalii, że skorocem Anglijcy zaczęli gospodarować w zatoce Delagoa, on natychmiast zajmie posiadłości portugalskie i naturalnie zamknie Anglikom drogę z L.orenzo Marques w głąb kraju.

Tymczasem Rosya już ustanowiła na 1 stycznia utworzenie w Kabulu stałej agencji dyplomatycznej, której celem zniósł przewagę Anglii w Afganistanie i siebie tam na jej miejsce postawić — na drodze do Indji. Anglia obecnie przeszkodzić temu nie mogła.

KRONIKA.

Lwów d. 26 Grudnia.

Odwołanie. Cesarz nadał prezydentowi sądu obwodowego jasielskiego Adolfowi Podwinowi, przy sposobności przeniesienia go na własną prośbę na emeryturę — tytuł radcy dworu z uwolnieniem od taksy.

Examin z rachunkowości państwowej złożyła 22 bm panna Teofila Marya 2 im. Chelpińska z Monasterzysk z wyszczególnieniem.

Ze świąt. Tegoroczne święta Bożego Narodzenia należy pod względem aury zaliczyć do rzęgu najpiękniejszych. Pogoda panowała stała a mroz nie przekroczył stopni 8 R. Ruoh przedświąteczny nie był wielki, nie bardzo jednak różnił się od roku poprzedniego. Oryginalnie przedstawiała się niedziela poprzedzająca pierwszy dzień świąt. Przyzywozająco się już u nas do święconej niedzieli, to też dziwnie przedstawiała się owa, gdy nie mał wszystkie sklepy były otwarte i wystawami swymi zapraszały do wstąpienia.

Boże Narodzenie uważane jest za święto rodzinne, to też urzędowych przyjęć ni-

gdzie nie było, a tylko w kółkach przyjacielskich bawiono się wesoło i swobodnie.

W niedzielę odbyło się łamanie opłatkiem w rozłożonych stowarzyszeniach towarzyskich. Najbardziej ożywione zebranie było w Kole Literacko-Artystycznym. Gdzie nadzwyczaj serdecznie przemówił ks. Kaz. Theodorowicz, a p. Platon Kostekki wygłosił mowę na tle patriotycznym opartą.

O pensje wdów po wojskowych. Na ostatnim posiedzeniu izby panów wniosł br. Czedik interpelację do ministra wojny w sprawie uregulowania plac wdowich po wojskowych. Br. Czedik wykazywał, że wdowy po urzędnikach są lepiej dotowane aniżeli po wojskowych, bo gdy np. wdowy po urzędnikach w randze IV pobierają 2000 zł. wdowy po wojskowych tylko 1200, a gdy najmniejsza pensya wdowia po urzędnikach wynosi 400 zł. to po wojskowych tylko 200 zł. Br. Czedik interpelował ministra wojny, kiedy zrównanie tych plac wdowich nastąpi.

Płacić i płacić! Ze sfer rolniczych piszą nam: Do jakiego stopnia dochodzi u nas pomyślność w wyszukaniu opłat, mamy świeży przykład na tem, że kazano rolnikom ubezpieczyć od wypadku robotników zajętych przy siewnikach, jakkolwiek siewniki nie przedstawiają możliwości okaleczenia obsługujących. Prowadzący konie nie jest chyba na niebezpieczeństwo narażony, nie ma bowiem styczności z siewnikiem, kierujący sterem ma w rękę ster drewniany nawet nie okuty w żelazo, również mu wigo nie nie grozi a trzeoi idzie za siewnikiem a dwa kroki z pika, aby radełka z ziemi oczyszczać. Danina ta jest tedy chyła obliczoną na wzbogacenie tow. ubezpieczenia od wypadków, gdyż wątpić należy, aby statystyka mogła wykazać skaleczenie przy siewniku. Ale płatny dopokąd z torbami nie pojedziemy!

Szewski kurs majsterski odbędzie się we Lwowie w czasie od 15 stycznia do 10 marca 1900. Nauka będzie udzielana w dniach powszednich od godz. 8 rano do 12 w południe, tudzież od 2 do 6 ewentualnie do 7 po południu. Nauka jest bezpłatna. Na kurs zostanie przyjętych tylko czterestu kandydatów ze wschodniej części kraju. O przyjęcie na kurs mogą się ubiegać majstrowie i czeladnicy szwecy zaleceni przez przełożonego właściwego stowarzyszenia przemysłowego i przez własną wiarę zwierchność gminną, którzy ukochali 24 a nie przekroczyli 45 rok życia, umieją czytać i pisać, uczynili zadość powinności wojskowej lub od służby wojskowej są uwolnieni.

Urodzy kandydaci mogą otrzymać przez czas pobytu na kursie zasiłek po 80 ct. dziennie za każdy dzień nauki a zamieszalowi także zasiłek na opłacenie kosztów podróży koleją żelazną. Podania o udzielenia zasiłku zaopatrzone należyście wystawionem świadectwem ubóstwa, stylizowane do wydziału krajowego należy w terminie do 8 stycznia 1900 wnieść na ręce delegata p. Arnulfa Nawratila (ulica Klewowska 3).

Towarzystwo wziętego kredytu przy assekuracji krakowskiej zawiadamia, że przedłużone weksle tylko przy 10 proc. spłacie kapitału dłużnego i że weksle od 1 stycznia mają być wystawiane na walutę koronową.

11500 zł. ukradziono onegdaj w nocy p. Józefowi Wczelakowi, właścicielowi fabryki stolarskiej we Lwowie. P. Wczelak podniósł z dyrekcji kolei 12000 zł. za robotę budki kolejowych, onegdaj w czasie wypłaty ludzi pisał kwit na tę sumę a rano, gdy stróżowa Marya Semko weszła do kancelaryi, w której stała kasa, celem posprzątania zastała drzwi kancelaryi otwarte na oścież a nadto i kasę otwartą, w której znajdowało się jeszcze 500 zł. srebrem. Prócz 11500 zł. w banknotach papierowych zabrał złodziej polico assekuracyjne i czeka pocztowej sasy oszczędności.

Z łodu. Trzy dni z rzędu poczawszy od ubiegłej niedzieli, przyodzabiali stawy Pamięskie Boże drzewko, a młodzie i starsze dzieci snudowały przy niem niewyzerpany spasz cukerków w ozdoby bombonierkach. Punktem kulminacyjnym zabaw był festyn trzydziestoletniego jubileuszu, urządzony w niedzielę. Około godziny 5 z południa odbyła się ślizgawka towarzyska z figurami kotylionowami.

Plebisyt na najpiękniejszą łyżwiarkę i na najbrzydszego łyżwiarza budził ogólnie zainteresowanie. Palmę zwycięstwa i przełeczny wachlarz uzyskała panna B. Najbrzydszemu łyżwiarzowi p. Dr. wynagrodzono to ujemne pierwszeństwo przednim dzieciakami, które uwieszone przy jego piersi uprzyjemniało mu dalszy ciąg zabawy wzbudzając ogólną zazdrość.

Postillon d'amour pełnił tymczasem nieprzerwanie swą rozkoszną funkcję, roznosząc między śliczne łyżwiarki różowe bilecki i ich dyskretne odpowiedzi.

Po nad tak uroczajony program liczne balony kazały zwierzętom, zazwyczaj chodzącym po ziemi, bujać tym razem swobodnie w powietrzu.

Przygotowany wulkan wrzał wprawdzie ogniem wewnętrzny, zaciekawionym widzem nie okazał się jednak na zewnątrz najłżejszy nawet dymek, wybuch od tak dawna w nim spodziewany, jak to geologowie i Falb zgodnie przewidują, nastąpi niechybnie z tem większą siłą dopiero z początkiem następnego stulecia.

Zajmujące doświadczenia przedsięwzięł dr. Jan Prus we Lwowie. Szło mu o skonstruowanie, w jakim czasie po uduszeniu można zdrowy organizm przywrócić na nowo do życia. Doświadczenia swe robił dr. Prus na psach. Postępował mianowicie w ten sposób: psa żywego i zdrowego przywiązywał na stole operacyjnym tak, aby nie był się w stanie poruszyć. Następnie przecinał mu tchawicę, czyli robił „tracheotomię” i wprowadzał do tchawicy rurkę, połączoną z aparatem oddechowym, to jest miechem, pędzonym elektrycznie, a włączającą do płuc powietrze. Zewnętrzna arterya główną na szyi (carotis) łączył ze skimografem czyli aparatem, zapisującym na czarnej taśmie tętno serca i oddech. Dodac jeszcze należy, iż przed wykonaniem operacji gołi i mył stannem dr. Prus lewy bok piersi zwierzęcia, ażeby mózdz operację wykonał według wszystkich wymogów antyseptyki.

Na tem proce przygotowywacze były ukończone: Pies oddychał już tylko przez rurkę. Owóż następnie zamykał dr. Prus tę rurkę, poczem natychmiast nastąpiło duszenie się, które trwało zazwyczaj przez 7 minut. Skimograf zapisywał na taśmie tętno początkowo wzmożone, potem opadające, słabnące, aż ostatecznie ustawało ono zupełnie, przy równoczesnym ustaniu oddechu. Zaginęło tętno, ustał oddech, nastąpiła zatem śmierć, którą lekarz skonstruował. Dr. Prus z zegarkiem w ręku czekał na żądanie lekarzy choćby nawet 30 minut. Następnie przystępował do akcyi wekreszenia.

W tym celu otwierał po lewej stronie klatkę piersiową, przecinał 2 lub 3 żebra i rozszedział je hakami. Odsłonięte w ten sposób osterdzie (worek sercowy) leżało bez ruchu, co dr. Prus pozwalał skonstruować obecnym. Wtedy otwierał operator rurkę tracheotomią i puszczał w ruch miech, który wprowadzał do płuc powietrze, równocześnie zaś począł masować serce, naśladując jego akcyę rytmiczną.

Powoli serce zaczynało samo bić pod palami. Najpierw wyczuwał się ruch w przedsiomku, następnie w komorach, wreszcie i serce całe jego funkcyonował przy równoczesnym powrocie normalnego oddechu. Dr. Prus czekał jeszcze chwile, dla przekonania się, czy życie wróciło stałe; następnie zaszywał ranę w okolicy serca, wyjmował rurkę, zaszywał ranę powstałą skutkiem tracheotomii i w końcu odwiązywał psa i puszczał.

Biedne psisko przez pierwszych parę godzin czuło się niewesołe, jakby zatamione potem wreszcie jednak zwolna do stanu względnie normalnego i wtedy następowало już tylko leczenie ran operacyjnych.

Doświadczenie to jest z tego względu zajmujące, że pokazuje, iż w razie uduszenia się człowieka pod wpływem chloroformu podczas jakiejś operacji można przez zastosowanie metody sztucznego oddychania przywrócić mu życie. Dr. Ziembicki poruszył tę kwestyę wobec lwowskiego fakultetu lekarskiego, a fakultet ten oświadczył się za weto dr. Prusa i uznał ją za odpowiedzialną do zastosowania przy wypadkach śmierci wskutek nadmiernej chloroformowania podczas operacji chirurgicznych.

Kradzież aktów. Ze Stanisławowa donoszą, że uwieziony przed dwoma tygodniami pod zarzutem kradzieży aktów sądowych, dzierżawca dóbr, Gulay, został wypuszczony na wolną stopę. Akta, o które się rozchodziło, znalazły się w sądzie borszczowskim i do sądu stanisławowskiego już odesłane zostały.

Wywle Wisły. Z Sandomierza donoszą, pod dnem 21 bm: Wskutek wadliwej regulacyi wytworzył się w ubiegły poniedziałek na Wiśle tąż przy robotach regulacyjnych groźny zator na długości 20 wiorst. Woda sięga do połowy wałów i kilka wsi jest za lanych. W tym stanie wszystko zamarzło. Przy pierwszej odwilży zagroza kilkunastu-ciu wioskom straszliwe spustoszenie.

Niezłęczliwy wypadek. W Stanisławowie podczas strzelania do tarczy zastrzelony został przypadkowo z karabina podporucznik artylerji Haselmayer.

Blizsze szczegóły są następujące: Na strzelnicy wojskowej w Pasiecznie pod Stanisławowem strzelano do tarczy z karabinów, w które w roku bieżącym zaopatrzono artylerję Dowodzil strzelaniem podporucznik artylerji Ludwik Haselmayer.

Kazał właśnie strzelania zaprzęstać i szereg żołnierzy, który wystrzelił swe patроны, cofnął się poza inne. W tej chwili z tego szeregu padł strzał. Kula przeszła Haselmayera, który padł na miejscu, a nadto zranił dwóch żołnierzy.

Żołnierza, z którego karabinu padł ten nieszczęśliwy strzał, uwieziono. Śledztwo w ten. Zabyty liczył dopiero 22 lat, pochodził z Wiednia i świeżo awansował z kadeta na podporucznika.

Angielscy ajenci, werbujący silnych i zdrowych mężczyzn do armii angielskiej, uwijają się po Węgrzech. Każdy awerbowany dostaje natychmiast prócz żołdu 100 guldenów. Na wypadek ciężkiej rany lub śmierci rodzina otrzymuje 2000 guldenów. Błąd węgierski zachowuje się obecnie wobec tej akcyi.

Falshery monet wykryła policya wiedeńska w jednej z tamtejszych fabryk. Robotnicy Lukas i Brosch, obaj liczący po 60 lat przeszło, pod pretekstem robót fabrycznych, zdołali przez dłuższy czas w tajemnicy wyrobić fałszywe 20 halerzówki i gul-

deny. Na skutek powstałych podejrzeń policya zarządziła rewizję w fabryce i w mieszkaniach obu podejrzanych, a przy rewizyji znaleziono narządki, formy i kilkanaście fałszyków, bardzo zręcznie podrobionych.

Śmierć polityka niemieckiego. Z Pragi telegrafują nam 26 bm: Przewodniczący klubu posłów niemieckich, członek czeskiego wydziału krajowego dr. Ludwik Schlesinger, umarł onegdaj po krótkiej chorobie, w wieku 61 lat.

Straszny wypadek. W Amalfi (między Neapolem a Salerno) gdzie się na zimę gromadzi wielu zwłaszcza Anglików i Amerykanów, osunęła się dnia 22 bm. skała, zasypała dwa hotele i z strasnym loskotem urosła je do morza, gdzie dwa żaglowce i kilka łodzi rybackich, oddalonych o 30 metrów zatopiła. Toż samo zburzona słynna pieczara San Francisco. Część gości zdołała się ocalić, kilku kamieniarzy bowiem, pracujących w pobliżu, dostrzegło urywanie się wielkich głazów i zaalarmowali ludność. Dwie Angielki, które chciały wyratować swoje klejnoty, zostały zasypane w hotelu Cappacini. Do dnia 23 wydobyto 7 trupów i 10 rannych; ilu jeszcze jest zabitych a ilu żywych gruzy okrywają niewiadomo.

Rok jubileuszowy.

(Tel. „Gaz. Narod.”)

Rzym 26 grudnia.

W niedzielę o godz. 11 przed południem zainaugurowany został uroczystie w kościele św. Piotra rok jubileuszowy otwarciem bramy świętej „Porta santa” w bazylice watykańskiej. Uroczystości dokonał obojęcie Ojciec św. w westybuli kościelnym. Bazylika była w tym dniu zamknięta, a wstęp do niej dozwolony tylko za biletami, olbrzymi kościół wypełnił jednak tysiączne tłumy, a wśród zaproszonych gości znajdowało się ciało dyplomatyczne, hrabina Trani, księżka d'Alençon, ambasador austro-węg erski hr. Bevertera, szlachta rzymska i w. in.

Papieża witano i żegnano z entuzjazmem okrzykami i oklaskami. Gry z ciemnego tła portyki przed otwartą świętą bramą wniesiono go na sedia gestatoria, otoczonego białymi wachlarzami (flabelli) do westybuli kościoła, miało się wrażenie nadziemskiego prawdziwie zjawiska.

Przed godz. 9 zgromadziły się już na placu przed kościołem olurzymie tłumy. O godzinie 1/11 przeniesiono papieża w lektyce z jego apartamentów do sali św. Paramentów na 1 piątrze loggii Rafaela. Przybrawszy się w szaty pontyfikalne, papież niesiony na sedia gestatoria przeszedł przez sale: „sala ducale”, „sala reggia” de kaplicy Sykstyńskiej, gdzie papież zaintonował przed przelazem świętym sakramentem hymnu Veni creator spiritus. Stąd poprowadzany licznym zastępem duchowieństwa, dworem papieskim i kardynałami, Ojciec św. przeniesiony został do portyki bazyliki, gdzie zajął przygotowany dla siebie obok Porta santa tron.

Na znak dany przez wielki dzwon kościoła św. Piotra—papież wstał z tronu i mając z obu stron po dwóch kardynałów dyakonów i poprzedzany przez wielkiego penitencyaryusza kardynała Serafina Vanutello, podszedł wprost do „świętej bramy” i ująwszy w ręce ofiarowany sobie przez biskupów włoskich złoty młotek po trzykroć uderzył nim w „świętą bramę” oraz odmówił przepisaną modlitwę.

Natychmiast sanpietrini (t. j. robotnicy zatrudni na około kościoła św. Piotra) rozebrali do reszty zerwany już przedtem mur zasłaniający bramę i otworzyli ją.

Tymczasem Ojciec św. który miał na głowie tygry, powrócił na tron. Penitencyaryusz bazyliki obmyli następnie święconą wodą próg i filary „świętej bramy” a papież zaintonował psalm „Jubilae Deo” — który kapela sykstyńska pod batutą msgr. Perosego powtórzyła. Ojciec św. ukląkł teraz na progu „świętej bramy” trzymając w prawej ręce krucyfiks a w lewej świecę płonąca — a równocześnie rozległy się dźwięki hymnu „Te Deum”. Następnie podniósł się papież i wszedł pierwszy do bazyliki, a za nim kardynałowie i zaproszeni goście. W tej chwili odezwały się wszystkie dzwony w Rzymie.

Następnie przeniesiono papieża na „sedia gestatoria” przed wielki ołtarz, od którego papież udzielił zebranym błogosławieństwa apostołskiego oraz zupełnego odpustu. Złożywszy przed wielkim ołtarzem ornat papieski, Ojciec św. o godzinie pół do 2 powrócił do swoich apartamentów.

Podczas całej uroczystości Ojciec św. okazał niestrudzoną siłę woli i był widocznie

